

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/320/2021
Identifikačné číslo spisu: 5118207280
Dátum vydania rozhodnutia: 29.11.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:5118207280.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: P. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX, právne zast: Advokátska kancelária JUDr. Peter Strapáč, PhD., s.r.o., so sídlom Ul. 17. Novembra 3215, Čadca, IČO: 50 473 522, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Račianska 71 Bratislava, o zaplatenie 142.915,08 eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, č.k. 11Co/143/2020-435 zo dňa 18.05.2021, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej „ odvolací súd“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina (ďalej „súd prvej inštancie“), ktorým zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal voči žalovanému náhrady škody v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) vo výške 142.915,08 eur s príslušenstvom, ktorá mala žalobcovi vzniknúť z dôvodu nezákonného rozhodnutia o väzbe a z dôvodu nezákonného rozhodnutia o začatí trestného stíhania za obzvlášť závažný zločin vraždy spáchaného formou spolupáchateľstva, keďže Okresný súd Žilina rozhodol v predmetnej trestnej veci novým rozsudkom č. k. 3T/93/2011-2376 zo dňa 30.09.2014, ktorým podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku oslobodil obžalovaného (žalobcu v tomto spore) spod obžaloby Okresnej prokuratúry Žilina sp. zn. Kv 5/11-77 zo dňa 25.07.2011 na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti rozsudku, právne posúdeného ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2, písm. e/ Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 01.10.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline ako odvolacieho súdu, č.k. 3To/2/2015-2413 zo dňa 01.10.2015.

2. Odvolací súd rozsudok potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP s tým, že sa v celom rozsahu stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie, ktorý vzhľadom na ustanovenie § 8 ods. 5 písm. b/ a teda, že právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bol oslobodený spod

obžaloby posudzoval, či si žalobca väzbu zavinil/nezavinil sám s poukazom na § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z.. Oboznámil sa so zápisnicou o prehliadke iných priestorov z 24.01.2011 (č. 1. 291 tr. spisu) . Odvolací súd dospel k záveru o existencii skutočnosti svedčiacich v prospech zavinenia pre väzobné stíhaného žalobcu, navyše tieto zistenia boli v tom čase podporené aj poznatkami z ďalších vykonaných dôkazov. V konečnom dôsledku žalobca sám vo svojich vyjadreniach produkovaných tak v prvoinštančnom ako aj v odvolacom konaní uvádzal, že v podstate o usmrtení P. P. mal vedomosť, k neoznámeniu trestného činu došlo z jeho strany zo strachu z F. Q., ktorý mal byť držiteľom strelnej zbrane (viď zápisnica o výsluchu obvineného z 20.06.2011 - č. 1. 72 tr. spisu). Tieto skutočnosti ho však podľa odvolacieho súdu v žiadnom prípade nezabavovali povinnosti oznámiť trestnú činnosť, pretože bezpochyby ku skutku vraždy P. P. došlo. V preskúmanej veci preto odvolací súd vo vzťahu k záverom okresného súdu o neexistencii nezákonného rozhodnutia o väzbe uvádza, že nezistil taký omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, ktorý by odôvodňoval zmenu rozhodnutia, inak povedané prvoinštančný súd zo zisteného skutkového stavu vyvodil správne právne závery aplikoval správne právny predpis - ustanovenia § 8 ods. 5 písm. b/ a § 8 ods. 6 písm. a/ zák. č. 514/2003 Z. z.

3. V prípade uznesení o vzatí do väzby predchádzalo obvinenie žalobcu zo zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1,2 písm. e/ Trestného zákona, spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, ktoré mu bolo vznesené dňa 25.01.2011 (č. 1. 53 a nasl.) pričom poškodeným mal byť P. P. a spolupáchateľom F. Q.. V danom štádiu trestného konania bol žalobca zo spáchaného skutku usvedčovaný predovšetkým výpoveďou F. Q., ktorého tvrdenia korešpondovali so zisteniami vyplývajúcimi z predbežnej správy zo súdnej pitvy poškodeného P. P., vypracovanej znalcami z odboru zdravotníctva odvetvie súdne lekárstvo MUDr. U. G. a MUDr. D. U. dňa 26.01.2011.

4. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zastúpení advokátom včas dovolanie z dôvodov podľa § 420, písm. f) CSP s tým, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby ako strana uskutočňoval procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súčasne podal odvolanie podľa § 421 ods.1, písm. a) CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenie právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Uviedol, že v zmysle judikátu R 35/1991 (sp.zn. 1Cz/6/21990), „ten proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby má zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Toto právo nemá iba ten, kto si obvinenie zavinil sám a ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, alebo proti komu bolo trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť, alebo že trestný čin bol amnestovaný“.

5. Dovolateľ ďalej poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/142/2017 z 29.01.2020. „Predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe sú v zákone č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) vymedzené tak pozitívne (§ 8 ods. 5), ako aj negatívne (§8 ods. 6). Nevyhnutným predpokladom vzniku nároku na náhradu škody je teda naplnenie niektorej z hypotéz predpokladaných v ustanovení § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z.z., t.j. že voči osobe, ktorá bola vzatá do väzby, bolo trestné stíhanie zastavené, bola spod obžaloby oslobodená alebo vec bola postúpená inému orgánu. Ide však len o prvý predpoklad vzniku tohto nároku, pretože vychádzajúc z logického a systematického výkladu zákona č. 514/2003 Z.z. je kumulatívnou podmienkou súčasne nenaplnenie žiadneho z negatívnych predpokladov, za ktorých nárok na náhradu škody nevznikne podľa § 8 ods. 6 (in concreto zavinenie väzby). Inak povedané, v prípade naplnenia niektorého z negatívnych predpokladov uvedených v § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z. (zavinenie väzby, zastavenie trestného stíhania z dôvodu, že trest, ku ktorému môže stíhanie viesť, je celkom bez významu popri treste, ktorý pre iný čin bol obvinenému už uložený, alebo oslobodenie spod obžaloby, pretože osoba nie je trestne zodpovedná), nárok na náhradu škody nevznikne ani v prípade danosti niektorého z pozitívnych predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe ustanovených v § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z.z. (I. ÚS 444/2012). Čo je potrebné považovať za zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody, zákon č. 514/2003 Z.z. bližšie neustanovuje, preto je interpretácia a aplikácia tohto zákonného ustanovenia zverená všeobecným súdom, ktoré o nárokoch na náhradu škody spôsobenej väzbu rozhodujú. Pri tomto rozhodovaní vychádzajú vždy z konkrétnych okolností každého prípadu zistených z riadne vykonaného dokazovania, vychádzajúc z ktorého im prislúcha urobiť právny záver o zavinení, resp.

nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody."

6. Dovolateľ ďalej argumentoval Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/153/2016 z 12.12.2017. „V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na podstatný rozdiel medzi uvedenými právnymi skutočnosťami zakladajúcimi vznik práva na náhradu škody, keď pre vznik práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa § 5 a 6 tohto zákona sa vyžaduje zrušenie rozhodnutia po tom, čo nadobudlo právoplatnosť (na základe mimoriadneho opravného prostriedku), pričom v prípade rozhodnutia o väzbe nedochádza priamo k zrušeniu tohto rozhodnutia pre jeho nezákonnosť, ale právo na náhradu škody zakladá právoplatný oslobodzujúci rozsudok (prípadne zastavenie trestného stíhania) v trestnom konaní, v ktorom bolo rozhodnutie o väzbe vydané. Táto odlišná úprava zároveň znamená, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím nemožno zamieňať s právom na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe a na skutkové okolnosti naplňajúce predpoklady vzniku práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe, nie je možné aplikovať ustanovenia zákona upravujúce vznik práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Podľa § 8 ods. 5 písm. b/, ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bol oslobodený spod obžaloby. Právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama."

7. Dovolateľ namietal, že hoci zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov vo svojich ustanoveniach neuvádza, ako by sa súde mali vysporiadať s otázkou či si osoba zavinila alebo nezavinila väzbu sama, ktorá otázka nie je v zákone presne upravená, postupom odvolacieho súdu došlo k arbitrárnemu konaniu, pretože znova došlo k tomu, že sa osobitne v tomto konaní neskúmalo, či si väzbu zavinil sám, neustále sa len odkazovalo na skutočnosti zistené v trestnom konaní a navyše znova bola opomenutá argumentácia, ktorú uvádzal v svojom odvolaní.

8. KS Žilina aj OS Žilina nesprávne aplikovali právnu normu na jeho prípad. Z hľadiska výkladu teleologického vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno lípnúť na formálnom zrušení tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Nestotožňuje sa so záverom odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie OS Žilina, ktorý nezistil taký omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, ktorý by odôvodňoval zmenu rozhodnutia, inými slovami, OS Žilina vyvodil správny právny záver. Ak dovolací súd vyvodil takýto právny záver, poprel celý zmysel právnych predpisov a pravidiel uplatňovania výkladu právnych noriem, pretože neustále tvrdil, že v mojom prípade žiadne nezákonné rozhodnutia neboli. V právnom štáte sa musia rešpektovať právoplatné rozhodnutia súdov a myslím, si, že tak ako aj OS Žilina, aj dovolací súd nerešpektovali takéto rozhodnutie, hoci z neho vyplýva riadny pevný základ o skutočnosti, že ja som sa trestného činu nedopustil. Má za to, že takýmto rozhodovaním došlo k odmietnutiu spravodlivosti v môj neprospech, pretože zákonodarca prijal právny predpis, ktorý odškodní osoby za pochybenia orgánov verejnej moci a ak súde nebudú rešpektovať rozhodnutie o nevine osoby, popierajú celý zmysel zákona č. 514/2003 Z.z. s prihliadnutím na to, že oslobodzujúci rozsudok pri ich rozhodovaní pre nich neznamená prelomový základ.

9. Dovolateľ uviedol, že si uvedomuje skutočnosť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok v súdnom konaní. Uvedomuje si, že strana súdneho konania by sa nemala bezdôvodne obracať na Najvyšší súd Slovenskej republiky a zaťažovať ho v dôležitej rozhodovacej činnosti, avšak má za to, že jeho procesné práva a právo na spravodlivý súdny proces boli zásadným spôsobom pošliapané, pretože v zásade v konaní súdov bolo odoprené to, že si väzbu nezavinil sám, a teda mu neprináleží náhrada škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Má za to, že súde nevykonali také náležité dokazovanie, ktoré by odôvodňovali uplatňované nároky zo zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci a len sa opierali o rozhodnutia plynúce z trestného konania a takýmto rozhodovaním došlo z ich strany k arbitrárnosti rozhodovania, pretože neprihliadali na všetky okolnosti prípadu. Väzobné stíhanie sa začalo dňa 24.01.2011 o 16:15 hod. a až rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/93/2011-2111 z 26.11.2012 bol prepustený na slobodu. Za tento dlhý čas utrpel ujmu, nielen po mojej finančnej stránke, že nedošlo k navyšovaniu jeho finančných prostriedkov, ku ktorým by bolo bývalo došlo, ak by som

nebol väzobné stíhaný, ale taktiež za tento dlhý čas utrpela ujmu moja najbližšia rodina. V neposlednom rade vynaložil aj finančné prostriedky na svoju obhajobu v trestnom konaní. Všetky tieto nároky si uplatňoval v podanej žalobe proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti SR a cíti sa na svojich oprávnených nárokoch ukrátený, ak rozhodovacia činnosť Okresného súdu Žilina zamietla jeho žalobu a odvolací súd tento názor potvrdil. V zmysle platného práva som sa vždy procesne bránil, pretože sa tohto trestného činu nedopustil, čo mu bolo dané za pravdu rozhodnutím o oslobodení spod obžaloby a následným rozsudkom o uznaní za nevinného. Navrhoval, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil s na ďalšie konanie.

10. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 14.10.2020 k odvolaniu uviedol, že v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia, uznesenia o vzatí do väzby, všetky okolnosti a dôkazy dostatočne takýto postup zo strany vyšetrovateľa, prokurátora a sudcu pre prípravné konanie odôvodňovali. Právo na náhradu škody či nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o väzbe nezakladá už samotná skutočnosť, že osoba bola vzatá do väzby a následne spod obžaloby oslobodená. Pre posudzovanie väzby a následného vzniku majetkovej, prípadne nemajetkovej ujmy, je dôležité posúdiť skutočnosti, ktoré viedli k vzatiu obvineného do väzby. Samotné poukazovanie na výsledok trestného konania, ktorým bolo oslobodenie žalobcu spod obžaloby, je pre posúdenie okolností, ktoré viedli k vydaniu rozhodnutia o vzatí do väzby, irelevantné. Neskôr získané dôkazy, ktoré v konečnom dôsledku viedli k oslobodeniu žalobcu, nemôžu mať vplyv na hodnotenie dôkaznej situácie zo strany orgánov činných v trestnom konaní v čase vzatia žalobcu do väzby. Podstatnými skutočnosťami tak na posúdenie dôvodnosti začatia trestného stíhania a väzby žalobcu sú len skutočnosti v rozhodnom čase, to znamená v čase začatia trestného stíhania a rozhodnutia o vzatí do väzby. Oslobodenie spod obžaloby automaticky neznamená, ani nemôže znamenať, že orgány činné v trestnom konaní postupovali pri vznesení obvinenia, resp. vzatí žalobcu do väzby, nesprávne, resp. nezákonne, a preto nemožno vyvodit' nezákonnosť ich rozhodovania len z dôvodu oslobodenia spod obžaloby.

11. Podstatnou skutočnosťou v tomto konaní je i fakt, že žalobca bol oslobodený v zmysle zásady „in dubio pro reo“, čo znamená, že na základe vykonaných dôkazov nebolo možné jednoznačne určiť, že skutok spáchal obžalovaný - žalobca. Posudzovanie dôkaznej situácie s ohľadom na špecifickosť trestného konania je však zásadne prísnejšie, ako v civilnom konaní. Žalovaná zastáva názor, že v predmetnom civilnom konaní o náhradu škody súdu prvej inštancie nič nebránilo, aby prihliadol na skutočnosti plynúce z dôkazov získaných v trestnom konaní, pri súčasnom rešpektovaní výsledku trestného konania, t.j. oslobodenia žalobcu spod obžaloby. Tento názor žalovaná opiera nielen o čl. 16 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 ods.1 CSP, ale aj o test proporcionality.

12. Žalovaný ďalej uviedol, že z výpovede žalobcu v prípravnom konaní vyplýva, a to bez ohľadu na konečný výsledok trestného konania, že žalobca mal vedomosť o spáchaní zločinu vraždy, vedel kde sa nachádza mŕtvola zavraždeného P. P., ako aj zbraň, ktorú vlastnil F. Q. (t.č. právoplatne odsúdený za tento obzvlášť závažný zločin vraždy). Informáciu o tak závažnom trestnom čine a jej vedomé neohlásenie polícii samo o sebe v tom čase mohlo vzbudzovať zásadné pochybnosti o miere jeho zavinenia na samotnom spáchaní trestného činu.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dovolanie podľa § 447, písm. f) odmietol, pretože nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

14. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany. Rozhodnutia odvolacieho súdu aj súdu prvej inštancie sú podrobne odôvodnené v tom, z ktorých skutkových okolností, ktoré vychádzali, keďže bolo preukázané, že

žalobca o spáchaní trestného činu vraždy mal poznatky, tieto neoznámil orgánom činným v trestnom konaní. Podstatnou skutočnosťou, na ktorú poukázal žalovaný je i fakt, že žalobca bol oslobodený v zmysle latinskej zásady „in dubio pro reo“, (angl. „beyond reasonable doubt“) čo znamená, že na základe vykonaných dôkazov nebolo možné jednoznačne určiť, či žalobca sa sám na trestnom čine nepodieľal, t.j. nebola daná 100% istota pri hodnotení dôkazov. Podľa § 2 ods.12 zákona č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok „orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán“. Posudzovanie dôkaznej situácie ohľadom spáchania trestného činu s ohľadom na špecifickosť trestného konania je zásadne prísnejšie v trestnom konaní ako posudzovanie tých istých dôkazných prostriedkov v občianskoprávnom kontradiktórnem konaní o náhradu škody podľa zákon a č. 514/2003 Z.z., kedy sa pracuje s pravdepodobnosťou viac ako 50%-tnou (angl. „preponderance of evidence“), ktorá sa dá vyvodit' z dôkazného prostriedku a kde je dokazovanie ovládané zásadou voľného hodnotenia dôkazov podľa § 191 ods.1 CSP. V tejto súvislosti je nevyhnutné poukázať na to, že v zmysle § 193 CSP v civilnom sporovom konaní je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin. V prípade oslobodzujúceho rozsudku súd v civilnom konaní vykonáva vlastné hodnotenie relevantných dôkazov z trestného konania.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

15. Podľa § 421 ods. 1 CSP, písm. a) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

16. Dovolací súd konštatuje, že nezistil odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Táto súdna prax je vytváraná najmä rozhodovacou činnosťou Ústavného súdu SR na základe ústavných sťažností podľa čl. 127 ods.1 Ústavy SR, ktoré smerujú proti právoplatným rozhodnutiam Najvyššieho súdu SR. Pokiaľ je takáto ústavná sťažnosť odmietnutá, znamená to implicitné potvrdenie správnosti rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, ktorá bola predmetom konkrétnej ústavnej sťažnosti.

17. V danom prípade dovolací súd v zhode s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie (bod 64) poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR č.k. I. ÚS 444/2012-17 zo dňa 03.10.2012, ktorým bola odmietnutá sťažnosť ako zjavne neopodstatnená s odôvodnením v bode 17: „Čo je potrebné považovať za zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody, zákon č. 514/2003 Z. z. bližšie neustanovuje, preto je interpretácia a aplikácia tohto zákonného ustanovenia zverená všeobecným súdom, ktoré o nárokoch na náhradu škody spôsobenej väzbou rozhodujú. Pri tomto rozhodovaní vychádzajú vždy z konkrétnych okolností každého prípadu zistených z riadne vykonaného dokazovania, vychádzajúc z ktorého im prislúcha urobiť právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody. Pri tomto rozhodovaní sa samozrejme musia vyvarovať svojvôle a svoje skutkové a právne závery riadne odôvodniť“.

18. Dovolací súd konštatuje, že zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá bola oslobodená spod obžaloby v dôsledku a žiada o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je posudzované na základe individuálnych skutkových okolností prípadu vyhodnotenými súdom v civilnom sporovom konaní na základe zásady voľného hodnotenia dôkazov. Oslobodzujúci rozsudok v trestnom konaní nevytvára záväznú prejudicialitu pre otázku zavinenia väzby v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z..

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.